

РЕШЕНИЕ

№ 40942

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10798**
по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от на „Л. ХРИСТОВ И КО“ АД,ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ап. 2, чрез управителя Я. С. Х. срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220423007665-091- 001/27.06.2024 г., издаден от Г. Д. П., началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП Б. - орган, възложил ревизията, и Д. Н. Ж., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП Б. - ръководител на ревизията,потвърден с Решение №1272/18.09.2024г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. ,с който е ангажирана отговорност по чл. 177 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ за задължения в размер на 114 141,68 лв. и лихви в размер на 25 676,98 лв., произтичащи от дължим и невнесен ДДС по фактури, издадени от „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД,Е.,включени в дневниците за покупки на ревизираното дружество за периодите от м. 01.2021 г. до м. 02.2022 г., от м. 06.2022 г. до м. 07.2023 г. и м. 09.2023 г.

В жалбата се изразява несъгласие с издадения РА, като се твърди, че приложението на чл. 177 от ЗДДС е необосновано в издадения РА и потвърдителното решение.Твърди се,че процесните доставки са реално осъществени, т.е. не са привидни и не заобикалят закона.Също така,в РД и РА липсват констатации цената по доставките да се отличава значително от пазарната.От това следва,че не е изпълнена изискуемата при условията на кумулативност хипотеза на чл.177, ал.3,т.2 от ЗДДС,за да се приеме,че „Я.ХРИСТОВ И КО“ АД е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен.Предвид гореизложеното се твърди че,не са налице хипотезите за ангажиране на отговорността на „Я.ХРИСТОВ И КО“ АД по чл.177 от ДОПК.Отправено е искане

за отмяна на РА и присъждане на сторените по делото разноски. В съдебно заседание и по съществото на спора, чрез адв. Б. поддържа жалбата, депозира списък с разноски. Депозира писмени бележки в срок.

Ответникът-Директор на Дирекция "ОДОП"-С., чрез процесуален представител – юриск. М., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, по съображенията, изложени в потвърждаващото решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу ревизионния акт, потвърден с решение на Директора на Дирекция "ОДОП"-С. е подадена пред надлежния съд, от легитимирано лице, в законоустановения по чл. 156, ал. 1 от ДОПК срок, отговаря на изискванията на чл. 145 и чл. 149 от ДОПК, като е налице и правен интерес от обжалването, поради което е допустима за разглеждане. Решението е връчено на 24.09.2024 г., жалбата е депозирана на 08.10.2024 г., чрез органа.

По основателността:

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото, становищата на страните, и в рамките на задължителната проверка по чл. 160 от ДОПК, административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Производството по издаване на обжалвания ревизионен акт е започнало въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220423007665-020-001/20.12.2023 г., връчена на упълномощено лице на 08.01.2024 г., издадена от Г. Д. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП Б., оправомощена със Заповед №РД-01-1019/06.11.2023 г. на директора на ТД на НАП С. във връзка със заповеди на изпълнителния директор на НАП №3-ЦУ-2303/06.11.2023 г. и З-ЦУ-2642/20.12.2023 г., е възложено извършването на ревизия на „Я. ХРИСТОВ И КО“ АД за ангажиране на отговорност по реда на чл. 177 от ЗДДС по доставки, документириани с фактури, издадени от „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД за периодите от 01.01.2021 г. до 30.09.2023 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220423007665-092-001/22.04.2024 г., връчен по електронен път на 08.05.2024 г. По реда и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение, което е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22220423007665-091-001/27.06.2024 г., издаден от Г. Д. П., началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП Б. - орган, възложил ревизията, и Д. Н. Ж., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП Б. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 03.07.2024 г., с който е ангажирана отговорност на жалбоподателя по чл. 177 от ЗДДС за задълженията на неговия доставчик „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД в размер на 114 141,68 лв. за периодите от м. 01.2021 г. до м. 02.2022 г., от м. 06.2022 г. до м. 07.2023 г. и м. 09.2023 г. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 25 676,98 лв.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното дружество е връчено по електронен път Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/

№Р-2222423007665-040001/19.01.2024г.Изискани са доказателства относими към фактурите,издадени от процесния доставчик, изразяващи се в договори,водени преговори, начин на установяване на контакт с него и др.В отговор са представени писмени обяснения, договор, фактури, протоколи за прихващане, справки за прихващане на задължения с вземания, касаещи фактурите, издадени от спорния доставчик, банкови извлечения и др.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД, приключила с Протокол №№П-22221024041022-141-001/25.03.2024г.

Установено е че ревизираното дружество е регистрирано за целите на ЗДДС и е получател на облагаеми услуги, представляващи изработка на ишлеме.Доставчикът е издал процесните фактурите, описани на стр. 12 - 21 от РД с посочен на отделен ред данък върху добавената стойност.Същите са включени в дневниците му за продажби и в дневниците за покупки на жалбоподателя със съответния номер, дата, предмет, стойност и начислен ДДС,като по този начин е възникнало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 139 083,53 лв. Дължимият данък за периодите от м. 01.2021г. до м. 02.2022г., от м. 06.2022г. до м. 07.2023г. и м. 09.2023г. е в размер на 114 141,68 лв. и не е внесен към датата на издаване на процесния РА. Съгласно информация от дирекция „Събиране“, доставчикът има изискуеми и неплатени задължения в общ размер на 809 811,01лв. към 16.04.2024г. в това число ДДС.Образувано е изпълнително дело №22150022751/2015г. и са запорирани банковите сметки,по които няма авоари.Задълженията не са разсрочени/отсрочени и няма постъпили суми по изпълнителното дело.Дългът е категоризиран като трудно събираем.

С РА е прието,че е изпълнен съставът на чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, а именно регистрираното лице е получател по облагаема доставка като доставчикът е издал фактура е посочен на отделен ред ДДС, който е длъжен да внесе в бюджета; дължимият данък не е внесен;получателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит предвид по-горе установеното, и най-накрая получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен и това е доказано по реда на чл. 117 - 120 от ДОПК.ОП са приели,че жалбоподателят е знаел,че данък няма да бъде внесен от „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД тъй като плащанията по фактурите, са извършени не по банкова сметка на доставчика,а са покрити задължения към негови предходни доставчици или използвани за изплащане на служебни аванси и заплати на служителите му, както и за други плащания към доставчици на комунални услуги.Това е станало въз основа на представени протоколи за извършване на прихващане, придружени със справки,от които е видно кои задължения на доставчика следва да бъдат покрити от „Я. ХРИСТОВ И КО“ АД.При така установените обстоятелства ревизиращият екип е обобщил,че не може жалбоподателят да не знае, че доставчикът му в ролята на длъжник към трети лица сам се е поставил в положение на недобросъвестност и няма как да очаква, че ще заплати дължимия данък към държавата.Въз основа на извършени справки в Търговския регистър, е установено, че „Я.ХРИСТОВ И КО“ АД, „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД, „КРОСЛЕНД“ ЕООД,Е. и „МАВЛИНА“ ООД,ЕИК[ЕИК]/предходни доставчици на прекия, към които са извършвани плащанията от ревизираното дружество/ са група от предприятия при осъществяване на дейността си и между тях има пряка свързаност по смисъла на § 1 т. 3 от Допълнителните разпоредби на ДОПК и косвена от гледна точка на търговски и фактически взаимоотношения.Органите по приходите са приели, че са изпълнени условията на чл.177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 177, ал. 3 от ЗДДС и на основание чл. 177, ал. 6 от ЗДДС е ангажирана отговорност спрямо „Л. ХРИСТОВ И КО“ АД за дължим и невнесен ДДС от „М. А.“ ЕООД за периодите от м. 01.2021 г. до м. 02.2022

г., от м. 06.2022 г. до м. 07.2023 г. и м. 09.2023 г. в размер на 114 141,68 лв.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с жалба от 16.07.2025г. по описа на ТД на НАП – С. пред директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, който е потвърдил с Решение №1272/18.09.2024г. изцяло в РА.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е извършена с оглед проверка наличието на основания за реализиране отговорността на ревизираното лице по особения ред на чл. 177 от ЗДДС и това обстоятелство изрично е отразено в издадените ЗВР, в съответствие с изискването на чл. 113, ал.1, т.5 от ДОПК.

По делото не е налице спор относно фактите.

Спорът по делото е правен и се свежда до отговори на въпросите налице ли са предпоставките за реализиране на отговорността на дружеството-жалбоподател, като получател по облагаеми доставки за задължения на неговия доставчик по реда на [чл. 177 от ЗДДС](#) и правилно ли е реализирана тази отговорност с обжалвания РА.

Съгласно принципа за обективност, посочен в [чл. 3, ал. 1 от ДОПК](#), органите по приходите са длъжни да установят фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица. Истината за фактите се установява по реда и със средствата, предвидени в ДОПК /[чл. 3, ал. 2 от ДОПК](#)/, като административните актове следва да се основават не на предположения или евентуални изводи, а на действителните факти от значения за случая. Извършените от приходния орган действия, следва да се приемат за законосъобразни и документираните с тях обстоятелства могат да се ползват с доказателствена сила, тъй като отговарят на условията за събирането им по реда на ДОПК. Не се констатира нарушения на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на приходната администрация. Не се констатира и нарушения на процесуалните правила при присъединяване на събраните доказателства и установени факти.

Ревизионното производство е образувано, проведено и приключило в съответните регламентирани в [чл. 114 от ДОПК](#) срокове, като няма данни да не са били взети предвид искания от ревизираното лице или да не му е била дадена възможност да прави такива и да сочи доказателства.

По арг. от [чл. 160, ал. 1 от ДОПК](#) съдът е инстанция по същество и следва да реши въпроса дължи ли се определеният с ревизионния акт данък и ако да, дали в посочения размер, а не да отменя

ревизионния акт само въз основа на формално допуснати процесуални нарушения.

Неоснователни са възраженията за неправилно приложение на материалния закон поради следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 177, ал. 1 от ЗДДС](#) регистрирано лице, получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. Включването на тази разпоредба в [Глава двадесет и пета от ЗДДС](#) определя отговорността за злоупотреби като средство за предотвратяване на данъчни измами. Съдържанието на този особен вид отговорност е за плащане от регистрираното лице – получател по облагаема доставка за дължимия, но невнесен ДДС, когато е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия, но невнесен данък. Принципът, установен с [чл. 177, ал. 6 от ЗДДС](#) е, че отговорността се носи от прекия получател по доставката с невнесения данък, но ако той не бъде събран от него, се носи субсидиарна отговорност от всеки следващ получател по реда на доставките. Предпоставка за отговорността за злоупотреби е знанието или задължението за знание на регистрираното лице за това, че данъкът няма да бъде внесен – [чл. 177, ал. 2 от ЗДДС](#) и доказването за съществуването на знание по реда на [чл. 117 – 120 от ДОПК](#) – посредством извършване на ревизия. С ал. 3 на чл. 177 е въведена презумпция, че лицето е било длъжно да знае това обстоятелство, ако едновременно: дължимият данък не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид; и облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

Относно наличието на „знание“ у ревизираното лице, в качеството му получател по преките доставки, и анализът на фактическия състав на разглежданата отговорност следва да започне с този субективен елемент. Настоящият състав следва да отбележи, че доколкото се касае за търговски дружества, т.е. за юридически лица съгласно [чл. 63, ал. 3 от ТЗ](#), за знание може да се говори само условно, тъй като познавателната дейност е присъща на физическите лица и се свързва с наличието на интелект. Тук следва да се имат предвид особеностите на представителство на юридическите лица. Органите на юридическото лице са средство, чрез което се формира и изразява неговата воля по отношение на трети лица. Неговите органи съвпадат със самото юридическо лице. Волята на органите се обявява за воля на юридическото лице, а действията им – за негови действия. При юридическите лица процесът на волеобразуване и процесът на волеизявяване са отделени и принципно са в компетентност на различни органи (т. 2 на Тълкувателно решение № 3 от 15.11.2013 г. на ВКС по т. д. № 3/2013 г., ОСГТК).

Поради това, че знанието на жалбоподателя, че доставчикът няма да плати дължимия данък, следва да бъде установено по отношение на персоналният субстрат на дружеството жалбоподател, който формира и изявява волята на същото. В съдебна практика по приложението на [чл. 177 от ЗДДС](#) се приема, че за обосноваване наличие на "знание" по смисъла на [чл. 177, ал. 2 от ЗДДС](#) е необходимо да бъдат установени обективни обстоятелства, които да сочат, че действителните отношения между търговците надхвърлят рамките на обичайните делови отношения между доставчик и получател по доставката (решение № 3163 от 5.04.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7196/2021 г., VIII о., решение № 15579 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6068/2020 г., VIII о., решение № 16130 от 27.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8964/2019 г., I о. и др.) Приложението на разглеждания институт не изисква непременно

доставчикът и получателят да са свързани лица по смисъла на § 1, т.3 от ДР на ДОПК вр. § 1, т.34 от ДР на ЗДДС.Съдът споделя изложеното в жалбата,че доставчика и получателя не са свързани лица по смисъла на ДОПК,което обстоятелство е засегнато и решението на ОДОП-С..

Настоящият състав следва да посочи,че доказване на знанието следва да се осъществи по реда на чл. 117-120 от ДОПК, т.е чл. 177, ал.3 от ЗДДС урежда хипотеза на презюмирано познание. При действието на чл. 170, ал.1 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК, процесуалната тежест да установи предпоставките на отговорността за злоупотреби,и в частност презумптивните предпоставки, е за приходната администрация. С оглед постигане целите на доказване, практически това могат да бъдат всякакви факти и обстоятелства, че на лицето е било известно или, че на лицето не е възможно да не е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен.Лицата можело да са свързани по такъв начин, че неизбежно са знаели за това обстоятелство – **житейски и лични взаимоотношения, които надхвърлят обема на обичайните търговски; документация, която показва, друг особен характер на търговските им взаимоотношения и**, че на страните им е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен.Както е посочено в Решение № 7920/19.09.2022 г., постановено по адм.д.№ 4404/2021 г. на ВАС I отд., знанието се установява с индиции.

С оглед разпоредбата на чл. 177 от ЗДДС и предвид събраните в хода на производството доказателства,съдът намира тази доказателствена задача за изпълнена от органите по приходите./ОП/

Първо по делото е безспорно установено,че между “Л. ХРИСТОВ И КО“ АД и „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД е бил сключен договор за изработка на облекла от 01.10.2013г.Дружеството-жалбоподател е получател на услуги по изработка на ишлеме през периодите от м. 01.2021 г. до м. 02.2022 г., от м. 06.2022 г. до м. 07.2023 г. и м. 09.2023г., за което от „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД са издадени фактурите, описани на /л.56-57/ от делото.В сключения между жалбоподателя и доставчика договор,е уговорено,че възнаграждението се определя във всяка отделна поръчка, като е предвидено прихващане от цената по всяка поръчка в случаите, когато изработеното е частично негодно и се налага неговата преработка, поправка или стоката е преокачествена.В тази връзка не се спори,че услугите по фактурите са били действително получени от жалбоподателя и са използвани за последващи доставки.

Второ доставчикът на ревизираното лице по реда на чл.125 от ЗДДС,в съответствие с чл. 88, ал.2 от ЗДДС,е определил резултатите си - данък за внасяне в общ размер на 114 141,68 лв. е начислил данъка,като е издал данъчни фактури.Данъкът за процесните доставки не е внесен,нито към момента на издаване на РА,нито към настоящият момент.Представени са доказателства от ответника,от дирекция „Събиране“, с писмо изх. №С240022-176-0001454/07.08.2024г.,дирекция ОДОП С. е уведомена,че банковите сметки на доставчика-„МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД са закрити към 14.08.2023г. и

длъжникът годно имущество за извършване на обезпечаване на вземането.

Трето няма спор, че фактурите за доставки от „Моушън Апарел“ ЕООД са отчетни от „Я.Христов и ко“ АД, като разходи за външни услуги по сметка 602. По фактурите издадени от „Моушън Апарел“ ЕООД на жалбоподателят са изготвени протоколи, чрез прихващане и са извършени плащания от „Я.Христов и ко“ АД за сметка и по задължения на „Моушън Апарел“ ЕООД към доставчици – „Мавлина“ ЕООД, „Кросленд“ ЕООД, както и за **възнаграждения на работници и служители** на „Моушън Апарел“ ЕООД. Съдът констатира, че в договора от 01.10.2013г. между доставчика и получателят, не се съдържат уговорки, че плащането може да се извършва, чрез прихващане със задължения на доставчика към трети лица, което е било направено въз основа на протоколи за прихващане. В настоящия случай жалбоподателя е поел задължения, да погаси дългове на доставчика, чрез плащанията, които имат към него. Извършени са били също плащания и към доставчици на „Моушън Апарел“ ЕООД, като „Инвойсинг солюшънс България“ АД, „Еконт експрес“ ЕООД, ЧЕЗ, „Електро България“, „Кей Би Си Банк България“ АД, „Електрохолд продажби“ ЕАД, J.CHRISTOFF SO GMBH и др.

Настоящият състав намира, че е налице, както обективният елемент, че не е внесено ДДС по фактури, за които ревизираното лице е получило данъчен кредит, така и субективният елемент, обуславящ прилагането на института на солидарната отговорност, а именно наличие на знание на ревизираното лице, че данъкът по същите няма да бъде внесен поради следните обстоятелства:

Първо по процесният договор и доставки/за процесният период/, не е извършено, нито едно плащане от страна на получателя на доставките, извършени са прихващания по задължения на доставчика към различни дружества. Дружеството получател е изплащало включително **заплати на работниците** на доставчика. За дружеството е имало информация на сайта на НАП, считано от 08.06.2023г., че същото е вписано в списъка на длъжниците на НАП, срещу същото е било образувано изпълнително дело от 2015г. Съдът приема, изплащането на **заплати**, сметки за консумирана ел. енергия, транспортни услуги и др. **да надхвърлят рамките на обичайните делови отношения между доставчик и получател.** Действително само по себе си плащането по издадените фактури от доставчика не е част от фактическия състав за ангажиране на отговорност по [чл. 177, ал. 2 ЗДДС](#), но преценено във връзка с всички събрани по делото доказателства, обосновава извод, че получателят по доставките е бил наясно, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика. При липса на реално плащане по спорните фактури, получателят по тях не може да има обосновано очакване, че доставчикът ще изпълни задълженията си за внасяне на начисления ДДС по сделките. /Решение № 9960 от 8.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 11727/2021 г., I о./ Установените факти и обстоятелства, относими към преценката на субективната категория задължение за „знание“ за невнасяне на данъка са следните: Първо от данните в информационния масив на Търговския регистър - се установява, че Ревизираното дружество **Я.Х. и КО“ АД**, доставчика „Л. ХРИСТОВ И КО“ АД и **„Мавлина“ ООД, „Косленд“ ЕООД**, са на един същ адрес на управление: гр. С. **[улица] ап.2**. Последните две са дружествата на които са изплатени задължения на доставчика, на жалбоподателят, чрез посочените по-горе протоколи за прихващане са на един същи адрес. Второ в дневниците за

продажби се установява, че ревизираното дружество е наемодател на офис, както на „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД, така и на „МАЛВИНА“ ЕООД и „КРОСЛЕНД“ ЕООД за целия ревизиран период. Трето В. К. е била назначена за главен счетоводител в ревизираното дружество и в същото време за 2021 г. в годишната данъчна декларация е вписана като лице, съставило годишните финансови отчети на „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД, а за 2023 г. като съставител на ГФО и за двете дружества. Съвкупният анализ на всички изложени дотук факти и обстоятелства налага извода, че, очертават **специфични търговски взаимоотношения**, при които няма как „Я. Христов и КО“ АД да не е наясно, че дължимият данък по процесните доставки от „МОУШАН АПАРЕЛ“ ЕООД, няма да бъде внесен, предвид което настоящата инстанция счита за доказана първата предпоставка на чл. 177, ал. 2 от ЗДДС - за наличие на знание у жалбоподателя, че задължението за ДДС няма да бъде внесено. Както бе посочено по-горе в настоящото решение, адресът за управление на четирите дружества и до настоящия момент не е променян. В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят е основен клиент на „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД и 90% от приходите му се формират от фактурите, издадени към ревизираното дружество подробно изследвано в решението на ОДОП и двете дружества имат установени трайни търговски отношения. Настоящият съдебен състав приема за безспорно доказано първото условие по чл. 177 - декларираният и дължим ДДС по доставката не е внесен в републиканския бюджет от доставчика, като доставката, по която не е внесен данъкът, е със същия предмет, като доставката, по която като получател ревизираното дружество упражнява право на приспадане на данъчен кредит. При посочената като установена по делото фактическа обстановка и при така даденото тълкуване на приложимата правна норма, в конкретния случай съдът приема, че правилен и обоснован е изводът на органите по приходите, че „Л. ХРИСТОВ И КО“ АД в качеството си на получател по облагаеми доставки е "знаел", че данъкът добавена стойност по нея няма да бъде ефективно внесен в бюджета от доставчика му.

Съобразно разпоредбата на [чл. 16, ал. 3 ДОПК](#) отговорността на третото лице по [чл. 14, т. 3 ДОПК](#) обхваща данъците, лихвите и разноските по събирането им. В [чл. 177, ал. 2 ЗДДС](#) отговорността по ал. 1 се реализира по реда на [чл. 117 - 120 ДОПК](#), в което производство са приложими общите правила от Дял първи на ДОПК, сред които е [чл. 16, ал. 3 ДОПК](#). Тоест, отговорността по [чл. 177 ЗДДС](#) е не само за данъка, но и за лихвите от несвоевременното му внасяне. Както се приема и в Тълкувателно решение № 4 от 10.05.2022 г. на ВАС по т. д. № 2/2020 г., ОСС, I и II колегия, обхватът на солидарната отговорност по [чл. 177 от ЗДДС](#) включва и задълженията за лихви за забава върху дължимия и невнесен данък от друго лице. В случая лихвата се дължи на основание чл. 1, ал. 1 от ЗЛДТДПДВ вр. [чл. 175, ал. 1 от ДОПК](#). Началната дата, от която същата е начислена с ревизионния акт – от 15-то число на месеца, следващ съответния данъчен период, е правилно определена. Според [чл. 89, ал. 1 от ЗДДС](#), когато е налице резултат за периода - данък за внасяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в държавния бюджет по сметка на компетентната ТД на НАП в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период. Разпоредбата на [чл. 125, ал. 5 от ЗДДС](#) от своя страна сочи, че декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят, т.е. изискуемостта на данъка настъпва от деня, следващ изтичане на този срок - от 15-о число на месеца, следващ съответния данъчен период. Общият размер на дължимата лихва, определена към датата на издаване на оспорения ревизионен акт - 27.06.2024

г.,съответства на сбора от лихвите върху главниците за съответните данъчни периоди, изчислени на интернет страницата на НАП.

По тези съображения съдът намира оспорения ревизионен акт /РА/№Р-22220423007665-091- 001/27.06.2024г.,издаден от Г. Д. П., началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП Б. - орган, възложил ревизията, и Д. Н. Ж., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП Б. - ръководител на ревизията, с който на жалбоподателя е ангажирана отговорност на основание чл. 177 от ЗДДС за задължения в размер на 114 141,68 лв. и лихви в размер на 25 676,98 лв.,произтичащи от дължим и невнесен ДДС по фактури,издадени от „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК],за законосъобразен.

При този изход на спора и своевременно заявена претенция за това на основание [чл. 161, ал.1 от ДОПК](#) на ответника следва да бъдат присъдени разноски по делото под формата на дължимото юрисконсултско възнаграждение, в размер на 10 242,75 лева, изчислено по правилото на [чл. 8, ал.1, т.4 вр.чл.7 ал.2 т.5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.](#) за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ето защо и поради мотивите, АССГ-34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Л. ХРИСТОВ И КО“ АД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ап. 2,чрез Я. С. Х. срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220423007665-091-001/27.06.2024г.,издаден от Г. Д. П., началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП Б. - орган,възложил ревизията, и Д. Н. Ж., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП Б.-ръководител на ревизията,потвърден с Решение №1272/18.09.2024г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. ,с който е ангажирана отговорност по чл. 177 от /ЗДДС/ на дружеството за задължения в размер на 114 141,68 лв. и лихви в размер на 25 676,98лв.,произтичащи от дължим и невнесен ДДС по фактури,издадени от „МОУШЪН АПАРЕЛ“ ЕООД,ЕИК[ЕИК],включени в дневниците за покупки на ревизираното дружество за периодите от м. 01.2021г. до м. 02.2022г., от м. 06.2022г. до м. 07.2023г. и м. 09.2023г.

ОСЪЖДА „Л.ХРИСТОВ И КО“АД,Е.,с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ап. 2,чрез Я. С. Х., да заплати на Дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП,юрисконсултско възнаграждение в размер на 10 242,75 лева/десет хиляди двеста четиридесет и два лева и седемдесет и пет стотинки/лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия:

